

kan see paa en Hund, der har Mundkurv paa, hvem den tilhører, og at man forsaavidt er noget vanskeligere stillet med Hensyn til at faae Erstatning for den Skade, den maatte have gjort, end naar Hunden er forsynet med Tegn; men det forekommer mig, at selv efter det ærede Medlems Forslag under Nr. 2, er man ingenlunde sikker paa at kunne komme til den Skadeserstatning, som det ærede Medlem anseer for at være saa vigtig. Det kan nemlig godt tænkes, at de røde Hunde, som træde Binduerne i Mistbænkene istykkler, have Tegn, men ikke desto mindre løbe fra Vedkommende, saa at han ikke kan tage dem op, og gjøre det i en saadan Fart, at det ikke lader sig gjøre at bemærke, hvilket Nummer eller andet Mærke der staaer paa Tegnet, saa at man derved kan faae at vide, hvem Hunden tilhører. Altsaa faaer man ikke dette Beviis for, hvem man skal holde sig til for at faae sin Skade erstattet. Det ærede Medlem maatte, naar han var consequent, sige, at man skulde have Lov til at nedstykke eller strax aflive de Hunde, som man ikke kunde optage, naar det heller ikke var muligt at see, hvem de tilhørte, saa at det ikke var Noks, at de vare forsynede med Tegn. Der er derved ligesom med Hensyn til flere af de Anstuelser, der ere komne frem i samme Retning, det at bemærke, at det maa erkjendes, at hvorledes man end vil indrette denne Lov, vil det være umuligt at forebygge, at der overhovedet kan gjøres Ulykker af Hunde, enten mere alvorlige Ulykker, eller mindre skadelige Ulemper. Naar man imidlertid for at forebygge saadan Skade og Ulempe vil skride frem til de Forholdsregler, der i den Henseende maatte udkræves, saa vil man efterhaanden blive drevet til bestandigt videre og videre gaaende Bestemmelser; men man maa ikke glemme, at der ogsaa er andre Hensyn, andre Interesser, der skulle tages i Betragtning. Jeg vil nu ikke gjøre gjældende, hvad den ærede Minister udtalte, at det meget ofte er Tilfældet, at der habes stor Nærighed til, eller i alt Fald stor Interesse for Hunde, og at der altsaa af haard Fremfart imod Hunde kan reise sig megen Strid og Uenighed; men det lader sig dog ikke nægte, at Hunde, som idag væsentligt fremstilles som saa farlige, skadelige

og blodtørstige Dyr, gjøre deres store Nytte, og at de ikke blot stundom kunne være maafte til megen Fornøielse for Folk, men ogsaa virkelig kunne være til Gavn, og man maa da ligeoverfor den Interesse, som Eieren af Hunden kan have i at bevare Hunden, ikke drive den modstaaende Betragtning allfor vidt. Det dreier sig virkelig her om at afveie modstaaende Synspunkter, modstaaende Interesser imod hinanden. Som sagt, det er muligt, at, selv saaledes som Udvalget har foreslaaet Landsthingets Forslag stærket, og jeg gjentager, at Landsthinget har i den Henseende stærket Regjeringens Forslag meget, kan der komme Tilfælde, hvori man muligt ikke kan faae fat paa Hunden, og at man kan komme til at lide en Skade, som man ikke kan faae erstattet; men jeg paastaar, at, hvis man vil indrette Lovens saaledes, at man har Sikkerhed i denne Retning, saa vil det stee paa Beføstning af andre Interesser, over hvis Brækelse der meget snart vil blive reist ligesaa stærke Skrig, som der nu fra enkelte Sider blive hørte paa Grund af, at man ikke beskytter deres Interesser nok imod Hundene. — Det Forslag, der er stillet under Nr. 5 af det ærede Medlem fra Grø (Steenstrup), har han jo nærmere forklaret derved, at, naar et Menneske er blevet bidt af en Hund, saa kunde dette Menneskes Liv maafte, i alt Fald efter Fleres Mening, blive udsat for den største Ulykke, naar en saadan Hund senere fik Vandstræk. Jeg drister mig ikke til at udtale nogen Mening i denne Henseende, som kan gjøre Fordring paa Autoritet, men jeg maa tilføie, at for mig har det altid været aldeles usforstaaeligt, at et Menneske, der var blevet bidt af en Hund, som ikke var gal, skulde kunne faae Vandstræk, fordi Hunden senere fik Vandstræk. Naar den ærede Forslagsstiller sagde, at et Menneskeliv er af en saa overordentlig stor Betydning, at Hundeliebhaber ikke kunde komme i Betragtning derved, saa er det naturligt fuldkommen rigtigt; men, som jeg tillob mig før at gjøre opmærksom paa, her er dog Spørgsmaal om noget Mere end blot Liebhaveri. Hunde kunne, som sagt, have stor Betydning for deres Herrer, de ere virkelige Eiendomsgegenstande, og man er ikke, forekommer det mig, berettiget til uden